

מקור המאמר בזהר פרשת תרומה דף קלא ע"א-ב
מעלת המקדים לבוא לבית הכנסת

אֲשֶׁר־יִהְיֶה הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁרְבוּנָם
מִבְּקֵשׁ עֲלֵיהֶם וְקוֹרָא לָהֶם
לְקַרְבָּם אֵלָיו.

וְאִזּוֹ הָעַם הַקְּדוֹשׁ רוֹצִים
לְהִתְחַבֵּר וּלְהַפְנִס לְבֵית
הַכְּנֶסֶת, וְכָל מִי שֶׁמְקַדֵּים
בְּרֵאשׁוֹנָה, מִתְחַבֵּר עִם
הַשְּׂכִינָה בְּחִבּוּר אֶחָד. בֵּא
וּרְאֵה, אוֹתוֹ רֵאשׁוֹן שֶׁנִּמְצָא
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת (וּמְאָרִיךְ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת)
- אֲשֶׁר־יִחַלְקוּ, שֶׁהוּא עוֹמֵד
בְּדַרְגַּת צְדִיק עִם הַשְּׂכִינָה.
וְזֶהוּ סוּד (מְשַׁלֵּי ח) וּמְשַׁחְרֵי
יִמְצְאוּנִי. זֶה עוֹלָה בְּמַעְלָה
עֲלִיוֹנָה. וְאִם תֹּאמַר, הֲרֵי
שְׂנִינִי, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בָּא לְבֵית הַכְּנֶסֶת
וְלֹא מוֹצֵא שֵׁם עֲשָׂרָה, מִיֵּד
כּוֹעֵס. וְאַתָּה אֹמְרָת, שְׂאוֹתוֹ
אֶחָד שֶׁמְקַדֵּים, מִתְחַבֵּר
בְּשְׂכִינָה וְעוֹמֵד בְּדַרְגַּת
צְדִיק?!

אֵלֶּא, לְמַלְךְ שֶׁשָּׁלַח לְכָל בְּנֵי
הָעִיר שֶׁיִּמְצְאוּ עִמּוֹ בְּיוֹם
פְּלוֹנִי בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי. עַד שֶׁהָיוּ
מְזַמְנִים אֶת עַצְמָם אוֹתָם בְּנֵי הָעִיר, הַקְּדִים אֶחָד וּבֵא אֶל אוֹתוֹ

זַכָּאָה עֲמָא קְדִישָׁא, דְּמֵאֲרִיהוּן בְּעֵי עֵלוֹן, וְקָרָא
לוֹן לְקַרְבָּא לוֹן לְגַבִּיה.

בְּדִין עֲמָא קְדִישָׁא, בְּעָאן לְאַתְחַבְּרָא, וְלֹאֲעֵלָא
בְּנֵי כְּנִישְׁתָּא. וְכָל מָאן דְּאֶקְדִים בְּקַדְמִיתָא,
אֲתַחַבֵּר בְּשְׂכִינְתָא בְּחִבּוּרָא חֲדָא. תָּא חֲזִי, הֵהוּא
קְדִמָּאָה דְּאֲשַׁתְּכַח בְּנֵי כְּנִישְׁתָּא, (וּמְאָרִיךְ בְּנֵי כְּנִישְׁתָּא)
זַכָּאָה חוּלְקִיה, דְּאִיהוּ קִיִּמָא בְּדַרְגָּא דְּצְדִיק בְּהַדִּי
שְׂכִינְתָּא. וְדָא אִיהוּ רוּזָא (מְשַׁלֵּי ח) וּמְשַׁחְרֵי יִמְצְאוּנִי.
דָּא סְלִיק בְּסְלִיקוּ עֲלָאָה. וְאִי תִימָא, הָא תַּנִּינִן
בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
וְלֹא אֲשַׁכַּח תַּמָּן עֲשָׂרָה, מִיֵּד כּוֹעֵס. וְאַתָּה אֹמְרָת
הֵהוּא חַד דְּאֶקְדִים, אֲתַחַבֵּר בְּשְׂכִינְתָּא, וְקִיִּמָא
בְּדַרְגָּא דְּצְדִיק.

אֵלֶּא, לְמַלְכָּא דְּשַׁדְר לְכָל בְּנֵי מְתָא, דְּיִשְׁתַּכְּחוּן
עִמֵּיהּ בְּיוֹם פְּלוֹן, בְּדוּךְ פְּלוֹן. עַד דְּהוּוּ מְזַמְנֵי
גְרַמֵּייהוּ אִינוּן בְּנֵי מְתָא, אֶקְדִים חַד וְאַתָּה לְהֵהוּא
אַתָּר. בֵּין כַּד וּבֵין כַּד אַתָּה מְלַכָּא, אֲשַׁכַּח לְהֵהוּא
מְזַמְנִים אֶת עַצְמָם אוֹתָם בְּנֵי הָעִיר, הַקְּדִים אֶחָד וּבֵא אֶל אוֹתוֹ

את אותו איש שהקדים לבא לשם. אמר לו, איך הם פלונים בני העיר? אמר לו, מורי, אני הקדמתי מהם, והרי הם באים אחרי לפקדת המלך. ואז הוטב בעיני המלך, ויושב שם עמו ומדבר עמו, ונעשה אהוב המלך. בינתיים באו כל העם, והתפיס עמם המלך ושלה אותם לשלום. אבל אם אותם בני העיר לא באים, ואחד לא מקדים לדבר לפני המלך להראות בשבילים שהרי כלם יבאו, מיד פועס ורוגז המלך.

אף כאן, כיון שאחד הקדים ונמצא בבית הכנסת, ושכינה באה ומוצאת אותו, אז נחשב כאלו כלם נמצאו שם, שהרי זה האריך להם שם. מיד מתחברת עמו שכינה ויושבים בזווה אחד, ונודע עמה, ומושיבה אותו בדרגת צדיק. ואם אחד לא מקדים ולא נמצא שם, מה כתוב? (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש. לא כתוב ואין עשרה, אלא ואין איש, להתחבר עמי להיות אלי, כמו שנאמר איש האלהים, להיות בדרגת צדיק.

בר נש דאקדים תפון, אמר ליה, פלן בני מתא אן אינון. אמר ליה, מארי, אנא אקדימנא מנייהו, והא אינון אתאן אבתראי לפקודא דמלכא. כדון, טב בעיני מלכא, ויחיב תפון בהדיה, ואשתעי עמיה, ואתעביד רחימא דמלכא. בין כך (דף קל"א ע"ב) ובין כך, אתו כל עמא, ואתפיים מלכא עמהון, ושדר לון לשלם. אבל אי אינון בני מתא לא אתיין, וחד לא אקדים לאשתעי קמי מלכא, לאתחזאה בגנייהו דהא כלהו אתיין. מיד פעים ורגז מלכא.

אוף הכא, כיון דחד אקדים, ואשתכח בני כנישתא, ושכינתא אתיא ואשכח ליה, כדון אתחשיב כאלו כלהו אשתכחו תפון. דהא דא אוריך לון תפון. מיד אתחברת עמיה שכינתא, ויחיב בזווגא חד, ואשתמודע בהדיה, ואותיב ליה בדרגא דצדיק. ואי חד לא אקדים ולא אשתכח תפון, מה כתיב, (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש. ואין עשרה לא כתיב, אלא ואין איש, לאתחברא בהדאי, למהוי גבאי, כמה דאת אמר איש האלהים למהוי בדרגא דצדיק.

ולא עוד, אלא דאשתמודע בהדיה, ושאל עלוי, אי יומא חד לא אתי, כמה דאוקימנא, דכתיב, (ישעיה ג) מי בכם ירא יי' שומע בקול עבדו.

ולא עוד, אלא שנודע עמה, ושואלת עליו אם יום אחד לא בא, כמו שבארנו, שכתוב (שם) מי בכם ירא ה' שמע בקול עבדו.